

תון ?! אמר בגאווה, "לא הרשה רצח ילדים... הוא נסתייע בעיתונאי צרפתי ששטה באותה מסבאה, שהתקרב והסביר : "צדקת. עד היום אני זוכר את 25 לדצמבר 1933. ליל המר לד... הייתי עד לצייד שערכו אנשים על חברים על שהעז לרצוח תינוק... ועורכי הצייד הזה

כאשר סירבה הממשלה להכיר בהחלטת הקגוטלה האחרונה לאשר את סרטסה כראש השבט, יצרה מצב מסוכן, כיוון שהמועמד לראשות השבט מתאים ומוכשר לתפקידו. התוצאה : רגשות מרירות ואי-אמון מצד השבטים הרואים כי ראשות השבט הוקרבה

כפומבי בכינוסי מחאה ומקדיש הרבה זמן למשא ומתן עם אישים בעלי השפעה, הוא נוהג בזהירות, אינו מרבה להתערב בענייני הבאמאנגואטו, בהתאם להוראות הממשלה הבריטית.

אפריקה תגורת חלום. 1100 לירות

סרטסה חמה היה סטודנט למשפטים ב" לונדון. מלבד זאת היה ראש שבט כושי, הבאמאנגואטו, החונה בבצ'ואנלנד (הנמצאת צפונית לאפריקה הדרומית) והמונה כמה רבי בות (לפי אומדן מקטין : 20 אלף, לפי אומדן מגזים : 80 אלף) לבנה ונוצריה, רות, לאשה, נערה אנגלית, עלה על עמודיהם הראשונים של העיתונים, הפך דמות בינלאומית.

דניאל מלאך, ראש ממשלת דרום אפריקה הודוש את הפרדת הכושים ובידודם, הרים זעקה, תבע את מניעת החזרתו של סרטסה לשבטו. הוא חשש מהרושם שאשת ראש שבט לבנה תעשה על הילידים שהוא מדכאם. לפתע נמצא לו עוזר : דודו של סרטסה, העוזר טשקדי, ששלט משך 23 שנים על בני הבאמאנגואטו, מאז מותו של אביסרטסה, אף הוא סרב להכיר בנישואי בן-אחיו, ראש השבט החוקי, לאשה הלבנה.

הממשלה הבריטית הטילה על משרד המר שבות לפתור את הסכך. הפתרון : סרטסה הוגלה מארצו, לא הורשה להתיישב בה. אולם נתיניו מרדו בודו טשקדי, תבעו את סילוקו, ביקשו את החזרתו של סרטסה. ה" תוצאה : גם הדוד, טשקדי, גלה מארצו, יושב כיום, כבן-אחיו, בלונדון.

"אני אוהבת את החום." מאחורי דלת צבועה ירוק הדחוסה בין מחסן מנועים לדוכן עיתונים גרה משפחת חמה בת שלוש הנפשות - רות, סרטסה, והתינוקת ג'קלין. חיה של רות חמה היו נוחים יותר בסרי-בה, בירת ארצו של בעלה. שם גרה בבית נאה, נסתייעה בחמשה משרתים. בלונדון היא גרה בבית מרהט, קטן ושכור, נעזרת בעזר זרת בית אחת.

סרטסה מוביל את אורחיו דרך הפרוודור הצר לחצר האורחים, שאינו מלכותי כלל : שלוש כורסות, שלוחן, ארבעה סאווט, ארון ספרים. על הכוננית שרון ומספר מאפרות. ההוכחה היחידה לכך כי ראש שבט אפרי-קאי גר בבית היא תמונת אבי וסב סרטסה, המפורסם כמה השני, גדול שליטי אפריקה. אך ימיה של רות מלאים בעיסוקיה עם התינוקת הגדולה במהירות והגאה בדיוקנה החום ושערותיה החום-מקורזלות. היא חיה בשתי עגלות ילדים. אחת מהן עומדת, דרך קבע, על הגג ומאפשרת שינת בוקה, באייר הצה, לגיקי הקטנה. הייתי מאד רוצה שתהיה לנו גינה, אומרת רות "אני מתגעגעת לאפ" ריקה ולחיים החפשיים. אני אוהבת את החום."

ארוחת הבוקר מתרכזת סביב התינוקת. רות וסרטסה מסתפקים בקפה אך גיקי מתגברת

רות, גיקי וסרטסה חמה מלבד בית ומכונית, אשה לבנה

לא היו אנשי המשטרה, הם היו אנשי העולם התחרון!" המבוקש סחב אשה. אותו יליה, כשעה אחת עשרה, נכנס אדם אחד לבאר קטן שברחוב פונטיין, כשהוא מחפש את עקבותיו של חבר למקצוע. זה היה סידור חשבון באגלי למדי. החבר המבוקש סחב את האשה של המבקש. הוא מצא אותו. גונבי-הלכות ניצב ליד הבאר, ששה מכוסו. רק ראה אותו הנכנס, שלף את אקדוחו וירה. הכדור לא פגע במי בוקש, אך חזר לרקתו של ילדו בן השלוש שעמד ליד אביו, שהרכין את עצמו לנשקו, והרג אותו במקום.

דומייה כבודה ירדה על העולם התחתון של מונטמארטר. דממה זו נמשכה כשעה. אחר כך הופסקו כל העיסוקים. למרות ליל המולד, יליה בו פורחים העסקים ברובע, נשתתק הכל. זירי הבארים, הבקנות, הצריפים, המ"כ בואות הסתומים, המלונות החשוכים והמפוקי פקים החלו יוצאים, משתרכים לאורך הקירות ומתפוררים ברחובות הצרים. היה זה שאון אדיר של סוליות על פני מרצפות הרחוב, לחש עצום של פיות, של מלה אחת שנמסרה מפה לאוזן : "סטיפאני, הרוצח, נידון למוות." משך פחות משעה פסק העולם התחתון את פסק דין המוות על רוצח הילדים ומאיש לאיש עברה ההולאה : "מי שיגלה עקבותיו יקבל פרס. העבירו הלאה, חברים!"

ראש אדם מת. השמועה עשתה לה כנפיים. כל מונטמארטר השקיפה מבעד לחלון גו. הדבר הגיע גם לאזני משטרת הרובע וזו החלה זזה, שואלת את עצמה אם אין מחוברה להסדיר את משפט הצדק, אבל העולם התח" תון שיגר קריאה למשטרה : "אל תונוו ! אל תתעברו !"

המשטרה לא התערבה. היא הבינה כי יהיה זה מיותר ובלתי יעיל וכי משפט הצדק יבוצע. סטיפאני ידע כי נקבע פרס עבור ראשו. הוא ידע, כי אין לו מנוס. הוא נשא על כתפיו ראש של אדם מת. הוא ניסה, אף על פי כן, פנה אל נאמניו. הם הפכו לו גבם ולא דיברו. פנה על הקורסיקאים, עמיתיו מן האל, מן הכפר. הם סרו ממנו מבלי לומר מלה. הוא הבין כי אין איש עמו. הוא פגע בחוק היחיד הקיים בשטח שמחוץ לחוק.

הוא חזר לבית מלונו, הדל להסתרה, המשיך לחיות כשם שחי תחילה, יצא הרחובה, סר למסעדה, נכנס לחנות הטבק, שב לבית המלון ושכב לישון. כך חיכה לביצוע פסק הדין. חיכה, כי ידע שיבוא.

הנוהג בעולם זה הוא שאין להסתגר בחדר ויש להשאיר תמיד את הדלת פתוחה למחצה, בלתי נעולה על מנעול. כך עשה גם סטיפאני. אבל שופטיו הותירו לו את היליה. הוא נרצח ברחוב, שלושה ימים לאחר מכן, בקרבת מקום לבאר שברחוב פונטיין, בו נרצח הילד בן השלוש.

ואו נתיקמה הלוויית הילד הנרצח : ארבעה עגלות עמוסות פרחים נסעו אחרי ארונו וגדולי העולם התחתון צעדו בקצב אבליים, לבושי שחורים, כשמאחוריהם צבא נתיניהם ואורחיהם.

לגונחות הפוליטית, הויהור למלאן הדרום-אפ" ריקאי, מתעב הכושים. כך יצא טשקדי, שהצטיין בקידום שבטו ופיתוחו הכלכלי והתרבותי בימי היותו עוזר, ובן-אחיו סרטסה שהיה יכול למלא את תפי קידו ביעילות רבה, הודחו שכסם, הגילו לאנגליה ומתגעגעים לביהם שנמסר לשלטון בריטי ישיר, הדולג בכך, על ראש השבט המתחנך בין השליט הזר לעמו.

צרפת

"הרוצח נידון למוות"

תעלת לאמנש מפרידה בין אנגליה לצרפת. זוהי הפרדה גיאוגרפית והיא הצילה לא פעם את האנגלים מפלישה, כותב סופר העולם הזה בפאריס, גבריאל דנון. אבל בין אנגליה לצרפת קיימת הפרדה הרבה יותר עמוקה ורחבה מאשר התעלה המפורסמת. זוהי הפרדה שב" מנטליות, שבהשקפת עולם ובאורחי חיים. באנגליה למשל, שלטת ממשלה שמאלית והמלך נוסע במרכבה רומה לששה סוסי מוויאזן. בצרפת אין מלך, בצרפת יש נשיא, שהוא חבר המפלגה הסוציאליסטית, ואילו במדינה שלטת ממשלה ימנית. אם באנגליה זרקו את אוסקר ווילד לבור כלא, הרי בצרפת מרימים על נס ומעריצים את ז'אן קוקטו. באנגליה מוסדרת התנועה של המכוניות לצד שמאל, בצרפת לצד ימין. הסמל של אנגליה הוא אריה הדומה לפעמים לבלודג, הממל של צרפת הוא תרנגול, המוקף תמיד בתרנגורי לות.

למשטרה אין דאגות. אבל מדהים הדבר כיצד הזדהו שתי המדינות בצמאון לדם טרי וצעיר. כך ארע שבמשך שבוע ימים, בין שבה אחת לשניה, ועל שטח המשתרע בין שתי הערים הרחוקות זו מזו 125 ק"מ בלבד, נרצחו שתי נערות רכות : כריסטיאן ביטשר בת שמונה וברנדה גודארד בת שש. הילדות נחטפו, נאנסו ונרצחו. סקוטלנד יארד פתח בחקירה אך הרוצחים עדיין מתהלכים בני חורין.

המגפה עברה לצרפת ובמשך שבועיים נחי טפו כמה ילדים, אך כולם, מלבד אחד, הוחזרו על ידי שוחרי הדם הצעיר, שכליותיהם ייסרו אותם ברגע האחרון, כטרם יפיקו את זממם. אבל יאן ביסטיס קלמנט, בן השלוש וחצי, לא הוחזר. הגופה הקטנה גלתה במבואות אחד הבתים שבפסג' קראשר. גם כאן לא הצליחה המשטרה לגלות את הרוצח. רוגוה וזעם אחזו את הציבור באנגליה ובצרפת לנוכח רצח התינוקות.

אפילו העולם התחתון של פאריס הביע את מחתו. אמר טוטו, אחד מבחורי ההפקר הידועים, לגבריאל דנון : "המשטרה והמשטר מספלים בנו. דאגות אחרות אין להם כנראה... כמים משכרים, מטבע מזויף, טרנסקציות מפוקפקות, זונות בלתי מוגדרות... מסכים, שמנוקרת מבט של אנשי החוק, כל זה אינו חוקי ביותר... אבל בינתיים רוצחים את היל" דים של המדינה. אתה יודע מה פירוש היל" למות ואפילו התחתון...". הוא שפך כוסית לגרונו : "העולם התח"

כעבור חמש שנים. שעה שסרטסה ורות משחקים עם גיקי האוהבת את שלושת דוביה ואת רעשנה, הם חושבים על ארצם ורובבות נתיניהם, על עושרם הרב, ערדי בקר הנרעים על-ידי בני השבט ומיוצאים לאירופה לשחיטה.

מלבד בית ומכונית הדורה סיפקה הממשלה הבריטית גם העניקה שנתיים של 1100 לירות למשפחת חמה, המאפשרת לה לחיות ברחבות יחסית.

"אני חולם על היום בו אחזור לסרטסה", אומר סרטסה, "ואני ממשיך במלחמתי לשכ" נע את הממשלה הבריטית ואת דעת הקהל בצדקת תביעת עמי לשיבתי." אולם התשובה היחידה : הבטחת הממשלה לדון בדבר כעבור חמש שנים.

בינתיים לא נטש גם הדוד הגולה, טשקדי, את המערכה, מסביר את עמדתו לציבור ה" בריטי בעזרת מכתבים לעיתונות, ראינות לעיתונאים ושאליות בפרלמנט : מעולם לא טען לכס ראש השבט ואילו היתה זאת סיבת להגלות אותו, להשאיר את בן אחיו. כי טשקדי רק הביע את דעתו (ולפי דבריי, גם זאת של רוב זקני השבט האחראים) כי גישואיו של סרטסה לבנה הם בניגוד למסורת השבטית. התוצאה : השפחה יריבה למשפחת חמה השולטת, נטלה את סרטסה תחת כנפיה, מייצגת, כביכול, אתה, אך מערערת, למעשה, את עמדתו וגורמת למהומות דמים.

גם החלטתם האחרונה לא לכנס את נכבדי השבט בקגוטלה (כינוס העם) נתקבלה בסתר, ליד מדורה לילית, שלא בנוכחות נציגי המושל הבריטי.

למרות טשקדי, ששלט כעוצר בלבד וויתר על כל זכויותיו לכס ראש השבט, לא נודע הדבר לעמו, שאינו יודע כמו כן על חשש ממשלת בריטניה ששיבתם של בני חמה כאזרחים פשוטים תעורר מהומות.

כותב טשקדי : "שמחתי לקראת הקגוטלה, בכך נתינה לי ההזדמנות הראשונה, מאז גלותי, לומר את שלי בפומבי בפני בני עמי ולפור את כל אי-ההבנות. אני עדיין מחכה להזדמנות זאת, או כלום חושבת הממשלה

טשקדי חמה ועתונאי בריטי ליד מדורה לילית, החלטה חשאית

כי כל ראש שבט מתפטר צריך לגלות מאר" צו ?" הקהל הבריטי, הער לבטיות מושבותיו ה" הולכות ומצטמצמות, נוטל חלק רב בהיכרות על בעייתם של סרטסה וטשקדי, מביע דעות חיוביות ושליליות. אולם הדעה המקובלת היא : בני הבאמאנגואטו רוצים בשיבתו של סרטסה בכל מחיר, אפילו יותר על כס ראש השבט.

על דיסה, ביצה, קותלי חזיר, לחם וחמאה. אחר שסרטסה בן השלושים יוצא למכללה, להמשך בלימודי המשפטים שלו, נשארת רות עם עוזרתה, יוצאת לערוך קניות. אחר הצה" רים היא מתיללת עם התינוקת בגן, שוב אינה נתקלת במבטי סקינים, שהתרגלו כבר למש" פחת חמה. שנת גלות בלונדון ריככה את מרירות ראש השבט ואשתו. למרות שהוא עדיין מופיע